

Книгата на Даниил - Шестдесет и шест

Разкриване на пророческата симфония: времето на запечатването, късният дъжд и призивът за излизане от Вавилон

Jeff Pippenger

2024-01-30

Откъсът, който разгледахме в предишната статия, казваше, че „великото изливане на Светия Дух“ от осемнадесетата глава на Откровение „няма да дойде, докато нямаме просветен народ, който чрез опит знае какво означава да бъде съработник с Бога“. Но обещанието е, че когато „имаме пълно, всеотдайно посвещение на служенето на Христос, Бог ще признае този факт чрез изливане на Своя Дух без мярка“. Определянето на „великото изливане“ предполага едно по-малко изливане (едно измерване).

На 11 септември 2001 г. слезе могъщият ангел от Откровение осемнадесета глава, но тогава „по-голямата част от църквата“ не бяха, а и все още „не са съработници на Бога“. Между 11 септември 2001 г. и момента, когато Бог установява факта, че най-сетне има група, достигнала до „пълно, всецяло посвещение на служба за Христос“, късният дъжд бива „измерван“, извършва се съдът над живите и съдът започва от Божия дом.

Осемнадесета глава на Откровение разпознава два гласа, за които сестра Уайт ни уведомява, че представляват два призива към църквите. Вторият глас (призив) е призивът за излизане от Вавилон, който настъпва при скоро идващия неделен закон. Първият глас дойде на 11 септември 2001 г. Изливането на Светия Дух, което тогава започна, беше „отмерено“, защото Христос първо трябваше да очисти народа, върху когото в крайна сметка щеше да излее Светия Дух „без мярка“, когато ги издигне като знаме в часа на голямото земетресение. Тази група трябваше да бъде очистена, преди да прозвучи вторият глас на Откровение осемнадесет, защото те трябва да бъдат онези, които ще прогласят тази вест.

При първото разочарование през пролетта на 1844 г. протестантите станаха отстъпили протестанти, а верните, които тогава се намериха във времето на забавянето, представляваха храма на онези, които преди това не бяха Божий народ. На 11 септември 2001 г. могъщият ангел от Откровение осемнадесета глава слезе и започна първата стъпка в очистването и издигането на Божия храм за последните дни, и тя започна с изпитването на лаодикийския адвентизъм. На 18 юли 2020 г. започна втората стъпка от процеса на изпитване. При Христовото кръщение започна процесът на отделяне на древния Израил, тъй като тогава Христос избра първите ученици, които бяха основата на християнския храм, който Той издигаше в онази история.

В началото на Своето три години и половина служение Христос очисти храма, който Той определи като „дома на Своя Отец“, а в края на Своето служение, когато бе очистил храма за втори и последен път, Неговото изречение бе: „вашият дом ви се оставя пуст.“

Преишният заветен народ бе отминат и Неговият новозаветен народ бе установен като

„Неговият храм“. При неделния закон корпоративната структура на Църквата на адвентистите от седмия ден ще бъде пуста.

„Пророкът казва: „И видях друг ангел, който слизаше от небето, имащ голяма власт; и земята се освети от неговата слава. И извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесове“ (Откровение 18:1, 2). Това е същата вест, която бе дадена от втория ангел. Вавилон падна, „защото тя напои всички народи с виното на яростта на своето блудство“ (Откровение 14:8). Що е това вино? — Нейните лъжливи учения. Тя е дала на света една лъжлива събота вместо съботата на четвъртата заповед и е повторила лъжата, която Сатана най-напред каза на Ева в Едем — естественото безсмъртие на душата. Много сродни заблуди тя е разпространила надлъж и нашир, „като учат за поучения човешки заповеди“ (Матей 15:9).“

„Когато Исус започна Своето обществено служение, Той очисти Храма от неговото светотатствено поругаване. Сред последните дела на Неговото служение беше второто очистване на Храма. Така и в последното дело за предупреждение на света към църквите се отправят два отделни призива. Вестта на втория ангел гласи: „Падна, падна Вавилон, великият град, защото с виното на яростта на своето блудстване напои всичките народи“ (Откровение 14:8). И в силния вик на вестта на третия ангел се чува глас от небето, който казва: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в нейните грехове и за да не споделите язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето и Бог си спомни нейните беззакония“ (Откровение 18:4, 5).“ Review and Herald, 6 декември 1892 г.

Първото очистване на храма съответства на първия глас от Откровение, глава осемнадесета, а вторият глас е силният вик, който призовава другото Божие стадо да излезе от Вавилон. Стихове първи до трети се изпълниха, когато великите сгради на Ню Йорк Сити бяха съборени. Това се случи на 11 септември 2001 г. и бе извършено първото очистване на храма, или първият от двата призива към църквите. Първият призив започна при Христовото кръщение, когато Светият Дух слезе от небето и започна изпитът за древния Израил. На 11 август 1840 г. първото очистване на храма, или първият от двата призива към църквите, бе отправено към милеритското движение.

По онова време късният дъжд и запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди започнаха, във връзка със заключителните сцени на Изследователния съд. В тези заключителни сцени делото на Христос е представено като Неговото заличаване на греховете на верните от книгата на греховете, или заличаването на имената на изповядващите се за християни от книгата на живота. Този период от време е времето на поръсването на късния дъжд, защото Бог ще излее Светия Дух без мярка само когато църквата е чиста. При неделния закон изливането на Светия Дух ще бъде без мярка.

„Какво правите, братя, в това велико дело на приготвяне? Онези, които се съединяват със света, приемат светския образец и се подготвят за белега на звяра. А онези, които не се доверяват на себе си, които се смиряват пред Бога и очистват душите си чрез послушание към истината — те приемат небесния образец и се подготвят за Божия печат на челата си. Когато указът бъде издаден и отпечатъкът бъде наложен,

техният характер ще остане чист и неопетнен за вечността.“ Свидетелства, том 5, 216.

„Делото на Светия Дух е да убеди света за грях, за правда и за съд. Светът може да бъде предупреден единствено когато види онези, които вярват в истината, осветени чрез истината, да постъпват според възвишени и свети принципи, като показват в един висок, възвишен смисъл разграничителната линия между онези, които пазят Божиите заповеди, и онези, които ги тъпчат под нозете си. Освещението чрез Духа отбелязва различието между онези, които имат Божия печат, и онези, които пазят един подправен ден за почивка. Когато дойде изпитанието, ясно ще се покаже какво представлява белегът на звяра. Това е спазването на неделата. Онези, които, след като са чули истината, продължават да считат този ден за свят, носят белега на човека на греха, който помисли да промени времена и закони.“ Bible Training School, December 1, 1903.

Исая посочва „деня на източния вятър“, който той също така определя като „бурния вятър“, възпиран (задържан), като момента, когато започва „измерването“.

С мярка, когато го изпращаш да се разпростре, Ти ще спориш с него; Той възпира силния Си вятър в деня на източния вятър. Затова чрез това беззаконието на Яков ще бъде очистено; и това е целият плод от отнемането на греха му: когато направи всички камъни на олтара като варовикови камъни, строшени на късове, ашерите и идолите няма да останат изправени. Но укрепеният град ще запустее, и обиталището ще бъде изоставено и оставено като пустиня; там телето ще пасе, там ще лежи и ще оглозгва клоните му. Когато клоните му изсъхнат, ще бъдат отсечени; жените идват и ги хвърлят в огъня; защото това е народ без разум; затова Онзи, Който го е създал, няма да му покаже милост, и Онзи, Който го е образувал, няма да му окаже благоволение. И в онзи ден Господ ще овършее от течението на реката до потока на Египет, и вие ще бъдете събрани един по един, о, синове Израилеви. И в онзи ден великата тръба ще затръби, и ще дойдат онези, които загиваха в Асирийската земя, и прогонените в Египетската земя, и ще се поклонят на Господа в светата планина в Йерусалим. Исая 27:6–13.

„Източният вятър“ е силата, която потапя „тарсийските кораби“ и докарва съд над тирската блудница. „Източният вятър“ е силата, която кара царете да се страхуват. „Източният вятър“ е онова, което докара „изгарящия“ мор върху Египет, породил седемте години на глад, докато Йосиф и фараонът доведоха целия свят (Египет) в робство; и именно „източният вятър“ докара „скакалците“, които изядоха всичко по време на избавлението от Египет. Ислямът е „източният вятър“.

Реформаторските движения в библейското пророчество установяват, че всяко реформаторско движение има своя особена тема. Темата на реформаторското движение на сто четиридесет и четирите хиляди е ислямът. На 11 септември 2001 г. ислямът на третото горко нападна земния звяр, и Джордж У. Буш, „вторият“, незабавно наложи възпиране върху „източния вятър“. При това събитие, както записва Сестра Уайт, когато големите сгради на Ню Йорк бяха съборени, Откровение осемнадесета глава, стихове от първи до трети, се изпълни. Тези три стиха представляват първия от два гласа в Откровение, осемнадесета глава. Вторият глас се намира в четвърти стих и определя призива за излизане

от Вавилон, който започва при неделния закон в Съединените щати. Ислямът на третото горко е възпиран от четирите ангела от Откровение, седма глава, докато сто четиридесет и четирите хиляди бъдат запечатани.

„Господ Бог е Бог ревнив, и все пак дълго търпи греховете и престъпленията на Своя народ в това поколение. Ако Божият народ бе ходил в Неговия съвет, Божието дело щеше да напредне, вестите на истината щяха да бъдат занесени на всички люде, които живеят по лицето на цялата земя. Ако Божият народ Му бе повярвал и бе изпълнител на Неговото слово, ако бе пазил Неговите заповеди, ангелът не би дошъл, летейки посред небето, с вестта към четирите ангела, които трябваше да пуснат ветровете, за да духат върху земята, като викаше: Задръжте, задръжте четирите ветрове, за да не духат върху земята, докато не запечатам Божиите слуги на челата им. Но понеже народът е непокорен, неблагодарен, неsvят, както беше древният Израил, времето се продължава, за да могат всички да чуят последната вест на милост, прогласявана със силен глас. Делото на Господа е било възпрепятствано, времето на запечатването — забавено. Мнозина не са чули истината. Но Господ ще им даде възможност да я чуят и да се обърнат, и великото Божие дело ще върви напред.“ Manuscript Releases, том 15, 292.

Онези, които са запечатани, биват запечатани преди неделния закон, защото светът може да бъде предупреден и следователно призован да излезе от Вавилон само като види мъже и жени в кризата на неделния закон с Божия печат. Запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди започна на 11 септември 2001 г., но времето на запечатването бе забавено.

Всички пророци се обръщат към последното поколение, а този пасаж е пряко отнесен към последното поколение. В това последно поколение Божият народ не „ходи в Неговия съвет“ и поради тази причина времето на запечатването бе възпрепятствано и забавено. То бе забавено и възпрепятствано от звяра от бездънната пропаст в единадесета глава на Откровение, който уби двамата пророци. Този звяр, по времето на Френската революция, беше атеизмът и той беше предобраз на атеистичното движение, въведено от онези, които въведоха „уокизма“, което сега се изправя срещу света, в движението на Future for America; и тогава Future for America престана да ходи в Божия съвет и допусна влиянието на онези, които насърчаваха своята съвременна хомосексуална програма, в съчетание с други, които насърчаваха определянето на време, да възпрепятства времето на запечатването.

„Много от онова, което ми бе открито, напират в ума ми, и едва зная как да го изразя. И все пак не мога да мълча. Господ е възмутен от хората, които се поставят да властват над своите ближни и да осъществяват планове, които Светият Дух е осъдил. Поразена съм повече, отколкото мога да изразя, от вашата неспособност да разпознаете, че Бог не е поставил тези мъже. Новият ред на нещата би трябвало да ви разтревожи, защото не е имал одобрението на небето.“

„Плътското сърце не бива да внася в Божието дело своите собствени осквернени, разлагащи начала. Не трябва да има никакво прикриване на принципите на нашата вяра. Вестта на третия ангел трябва да бъде прогласявана от Божия народ. Тя трябва да нарасне до високия вик. Господ има определено време, когато ще приключи делото; но

кога е това време? Когато истината, която трябва да бъде прогласена за тези последни дни, излезе като свидетелство към всички народи, тогава ще дойде краят. Ако силата на Сатана може да влезе в самия Божи храм и да направлява нещата, както му е угодно, времето на приготвление ще се продължи.

„Ето тайната на движенията, предприети, за да се противопоставят на мъжете, които Бог изпрати с вест на благословение за Своя народ. Тези мъже бяха намразени. И мъжете, и Божията вест бяха презрени, също тъй действително, както Самият Христос бе намразен и презрян при първото Си пришествие. Мъже на отговорни постове проявиха самите качества, които Сатана е разкрил. Те са се стремили да владеят умовете, да подчинят разсъдъка и дарбите им под човешка власт. Полагани са усилия Божиите служители да бъдат поставени под контрола на хора, които нямат нито познанието и мъдростта на Бога, нито опит под ръководството на Светия Дух. Бяха породени принципи, които никога не би трябвало да видят бял свят. Незаконнороденото дете е трябвало да бъде задушено веднага щом е поело първия дъх на живот. Крайни хора са воювали против Бога и истината и против избраните от Господа вестители, като са им противодействали с всички средства, които са дръзвали да употребят. Моля, помислете каква добродетел произлезе от мъдростта и планове на онези, които са пренебрегнали Божиите вест и, подобно на книжниците и фарисеите, са презрели самите мъже, които Бог е използвал, за да представят светлина и истина, от които Неговият народ се нуждаеше.“ The 1888 Materials, 1525.

Времето на запечатването, което започна на 11 септември 2001 г., бе възпрепятствано, защото на представителите на Сатана бе позволено да влязат в самия „храм Божий“. Въпросът, който трябва да се види тук, е, че от 1798 до 1844 г. бе издигнат милеритският храм, и на 22 октомври 1844 г. вестителят на завета внезапно дойде в своя храм. Храмът и войнството бяха потъпквани от папството в продължение на хиляда двеста и шестдесет години, и когато папството получи смъртоносната си рана, Христос започна делото по издигането на милеритския храм; а символът на храма е числото четиридесет и шест, според няколко свидетелства.

На 11 август 1840 г. слезе ангелът от Откровение 10 и започна съдът над протестантизма. Тази история се повтаря до най-малката подробност.

В Писанията именно „източният вятър“ потапя тарсийските кораби, събаря онзи велик град Тир и кара царете и търговците три пъти да извикат: „Горко, горко“ (уви, уви). Но в разглеждания от нас пасаж у Исаия денят на „източния вятър“ е денят, когато Бог „удържа силния Си вятър“. В този пасаж „източният вятър“ е възпиран, за да не възпрепятства делото на третия ангел — дело, което се извършва по времето на късния дъжд. В този пасаж темата за „източния вятър“, който е възпиран, служи за обозначаване на късния дъжд, делото на третия ангел и извеждането на другите Божии чеда от Вавилон. В този период четирите ангела държат четирите ветрове през времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

И след това видях четири ангела, стоящи на четирите краища на земята, които държаха четирите земни ветрове, за да не духа вятър по земята, нито по морето, нито върху някое дърво. И видях друг ангел, който възлизаше от изток, и имаше печата на живия Бог; и извика със силен глас към четирите ангела, на които бе дадено да повреждат земята и морето, като казваше: Не повреждайте нито земята, нито морето, нито дърветата, докле не запечатаме слугите на нашия Бог на челата им. Откровение 7:1–3.

Спирането на „източния вятър“, възпирането на „разгневените народи“ и задържането на „четирите ветрове“ — всичко това става по време на късния дъжд, защото именно в периода на късния дъжд Божият печат се полага върху Неговия народ. Четирите ветрове, които се възпират от четирите ангела, са символ на исляма.

„Ангели задържат четирите ветрове, представени като разярен кон, който се стреми да се откъсне и да се втурне по лицето на цялата земя, носейки разрушение и смърт по пътя си.

„Ще спим ли на самия праг на вечния свят? Ще бъдем ли вяли и хладни, и мъртви? О, дано в нашите църкви имаме Духа и диханието на Бога, вдъхнати в Неговия народ, за да могат да се изправят на нозете си и да живеят. Нужно е да видим, че пътят е тесен и портата — тясна. Но когато преминаваме през тясната порта, нейната широта е без предел.“ Manuscript Releases, том 20, 217.

Ще разгледаме тези действителности по-нататък в следващата статия, защото именно „в дните на тези царе“, представени от осмото царство на библейското пророчество, което „е от седемте“ царства, Бог установява едно вечно царство.

И в дните на тези царе небесният Бог ще издигне царство, което довека няма да се разруши; и това царство няма да бъде оставено на друг народ, но то ще строши и довърши всички тези царства, а само то ще стои довека. Понеже ти видя, че камъкът бе отсечен от планината без ръце и че строши желязото, медта, глината, среброто и златото — великият Бог извести на царя онова, което ще стане след това; и сънят е верен, и тълкуването му — сигурно. Данииел 2:44, 45.